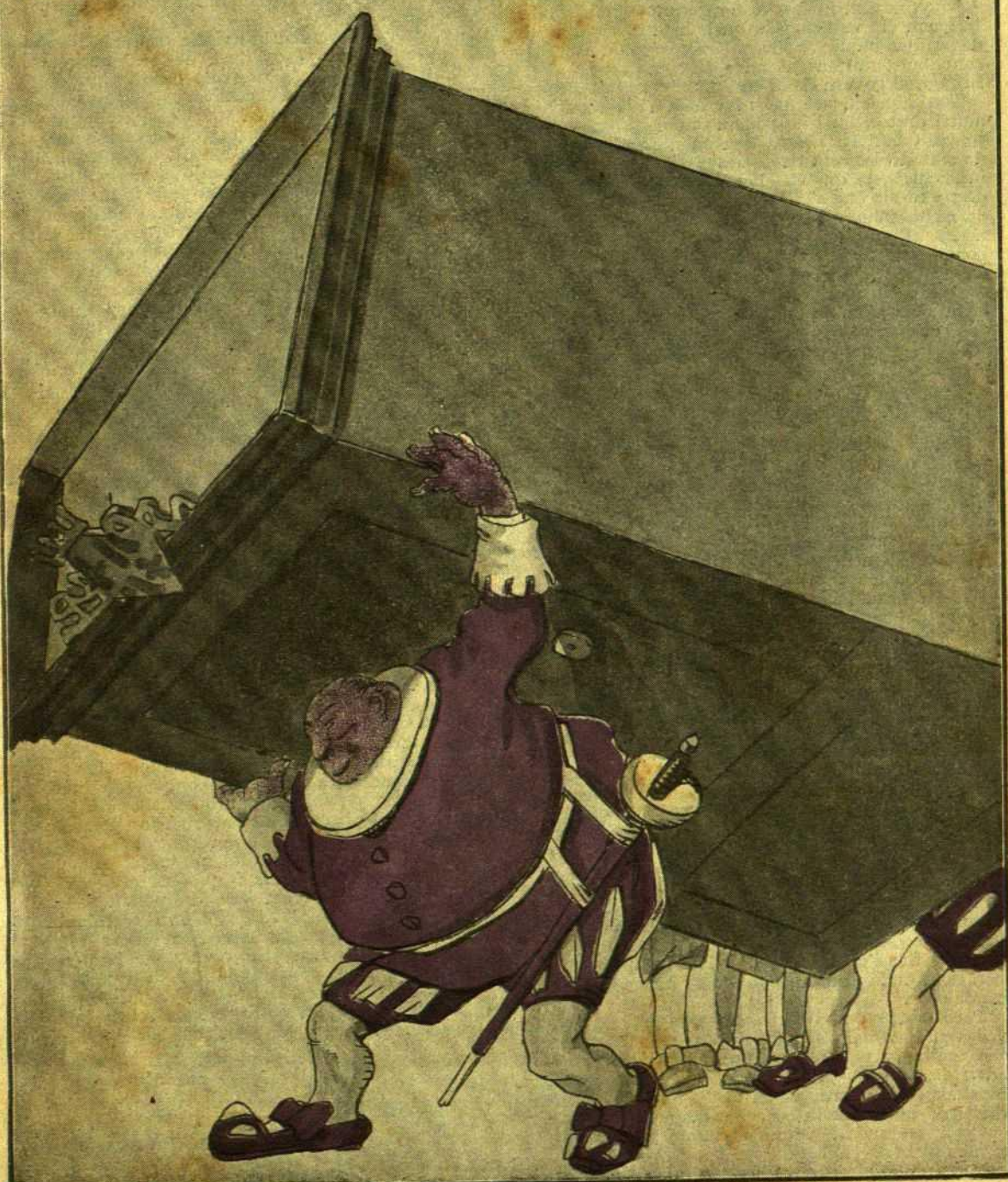

¡CU-CUT!

TENORIO-VINAIXA

¡Ea! No desperdiciemos
el tiempo aquí en contemplarla,
si perderla no queremos.
En los brazos á tomarla
voy, y cuanto antes ganemos...

De propaganda electoral

ALTRA vegada ens trobem en vigílies d'eleccions, y, novament, per lo tant, s'imposa que'ns re-
traguem els motius pels quals hem de complir el
dever, que implica a l'hora l'exercici d'un dret, de
contribuir, mitjansant una consciencia emisió del
sufragi, al govern de la cosa pública.

Però aquest dever que may hem d'abandonar y
aquest dret al qual no podem renunciar, may han
solicitat tant els nostres sentiments patriòtics y
de ciutadania, com en aquestes vinents eleccions
municipals, ja que en elles no són pas interessos
de partit els que s'hi juguen, ni es la demostració
de la disciplina y de la potencialitat de determi-
nades agrupacions polítiques el resultat que'ls
bons patricis van a cercarhi, sinó que es la propia
dignitat de Barcelona lo que s'hi pledeja, y vegis
si aquesta honorable causa es prou pera que tots
quants reputeu de sagrada aquesta dignitat, re-
doblem els nostres esforços y esmersem totes les
nostres activitats pera el bon reiximent de la em-
presa.

No cal escarrassarse gaire pera ferla ben vistenta
aquesta especial transcendencia de les properes elec-
cions.

Reduït a la impotencia el lerrouxisme per efecte
del patriòtic acoblament de Solidaritat Catalana,
s'havia assegurat per Barcelona, y per Catalunya
tota, el govern y l'administració de sí mateixes,
deslliurantes del jou del caciquisme clàssich y de
la tirania demagògica.

Dissortadament per tots, per fatal efecte de la
nostra humana miseria, la Solidaritat va trencarse,
el bloc formidable que havia conseguit aturar
l'avens del enemic, va ferse engrunes, nasqueren
odis y rivalitats entre'ls partits germans fins ales-
hores, y altra vegada, ab greu sentiment de tots
els bons patriotes, quedàrem junyits al poder dels
enemics externs y interiors.

Aquella potentia falanx de diputats catalans
que eren, de fet, àrbitres de la política espanyola,
quedà llastimosament reduïda y'l prestigi de la
seva significació totalment destruït; dintre del Cos
Provincial s'obriren portells pels que ha acabat
per penetrarhi la representació lerrouxista, pertor-
badora de la bona obra que allí s'hi fa, y el nostre
Municipi que havia pogut emprendre una profitosa
feina de millorament urbà, zelada per una imma-
culada honradesa administrativa, fou material-
ment invadit pels representants d'una política de
camí ral, que després de desfer la bona tasca de
llurs antecessors, han deixat escurada la caixa
comunal fins l'últim centímetre, y han compromès el
bon nom de la ciutat ab tota lley de negocis es-
candalosos.

Però, contra les profecies d'aquets temors, s'in-
vocaven llavors, per part dels partits contraris
a la refeta, en una o altra forma, de l'antiga So-
lidaritat, rahons, sinó convincentes, d'aparenta
consideració. Se confiava en que'ls radicals no ob-
tindrien, ni de molt, aquella majoria absoluta
que'ls ha fet amos del Municipi durant tot un bieni;
se retreia la necessitat que tenien els partits frac-
cionaris de Solidaritat, de fer recompte de forces;
s'esperava fins que'ls lerrouxistes, dintre l'am-
bient d'honradesa política y administrativa creat

per l'acció solidaria, civilissessin llurs procediments
d'actuació.

Els fets varen venir ben aviat a treure la il·lusió
dels qui tal creyen, però, a la fi, de tot lo més que
aleshores se'ns podia acusar als barcelonins, era
de massa confiats y d'excessivament ignoscents.

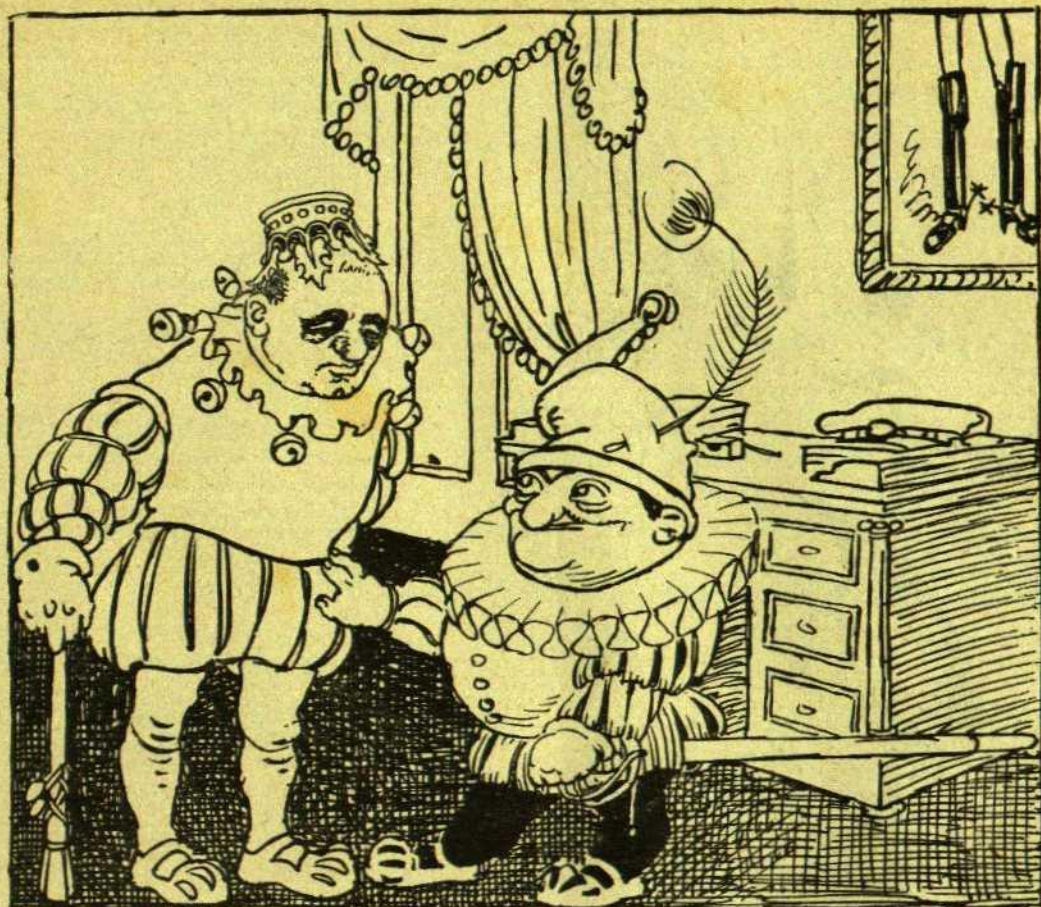
Però ara no estem pas en aquest cas; les respec-
tives posicions dels partits barcelonins ens són ja
conegudes; minvada o no, la forsa del lerrouxisme
es encara ben temible y la gestió administrativa
de la majoria municipal es prou pera treure tota
esperansa als il·lusionats que creyen en una rectificació
de procediments per part dels aventurers de la
Casa del Pueblo. Donchs, si malgrat ser conscients
de tot això, si gemegant encara per conseqüència
de les fastigosos corrupteles que han fet llastimosam-
ent memorable la darrera etapa municipal, no-
vament consentim cedir el govern de la ciutat a
les taifes de perdularis que volen detentar-lo,
llavors no seràn certament els qualificatius de con-
fiats y d'ignoscents els que correspondrà que se'ns
apliquin, sinó altres quelcom més durs y infamants.

Per això dèiem que en les vinents eleccions
s'hi juga principalment la dignitat de Barcelona,
que exigeix, que reclama siguin portats a l'admini-
stració del seu patrimoni moral y econòmic,
ciutadans honrats, actius y aptes, barrant l'en-
trada als traficants de la política.

Representativa d'aquest ideal serà la candi-
datura ab que la «Lliga Regionalista» sollicitarà
els sufragis dels barcelonins, y pera treure d'ella
tota altra significació partidista que podés re-
baixar l'altura del concepte que l'inspira, es que la
titularà *Candidatura barcelonina*, donant en ella
representació a tots els agrupaments polítics que,
distanciats per principis o per matisos en llur ac-
tuació independent, convergeixen en el punt
previ y essencial en totes les eleccions de caràcter
administratiu: l'amor a la ciutat.

Sensiblement en aquesta obra ciutadana y de
moralitat administrativa, tampoch aquesta ve-
gada els regionalistes se veuràn acompanyats dels
seus afins, els republicans autonomistes. Entre
ells, a despit de ben tristes experiències y mal-
grat les desercions que llur antipatriòtica con-
ducta els ha fet sofrir, encara prevaleix aquell
criteri de mesquinesa que'ls fa preterir el bé pú-
blic al que ells consideren serho del partit. Sens
ells intentarà, emprò, la *Candidatura barceloni-
na*, triomfar del enemic; si vens, d'ella serà la
gloria; si no, novament els esquerrans hauràn
d'assumir la terrible responsabilitat de que per
dues anyades més les dependències de la nostra
Casa Comunal estiguin convertides en una lley
d'estribacions de Sierra Morena.

¡CU-CUT!-Don Juan.—¿Y vos sois quizá el conserge?
Mariano-Escultor.—Soy el batlle, de las planchas
encargado.

Morts y "vius"

Un enterramorts amable
que'm coneix fa bastants anys
va invitarme l'altre dia
a que anés a presenciar
la reunió acostumada
que cada dissabte hi hà
entre'ls morts de la necròpolis,
cementiri, en nom vulgar.
Acompanyat del meu guia,
vaig esperar-me sentat
en un recó molt poètic
desde ahont pogui observar
la escena més increïble
que may s'hagi suposat
Quan varen tocar les dotze

vaig sentir un soroll: ¡crich, crach!
y al mateix temps, unes lloses
van obrir-se per encant.
L'efecte que va produir-me
no'ls hi puch pas explicar,
quan vaig veure que sortien
de dintre d'aquells forats
un sens fi de calaveres
ab mes ossada que carn.
N'hi havia de totes menes:
amples, estrets, prims y alts.
Cranis de totes les formes,
però pelats tots igual.
Un parell d'aquells subjectes
varen venir-se a assentar
molt aprop d'ahont jo estava,
poguent ab facilitat
escoltar tot lo que deyen,
per cert molt interessant.

—¿Còm và, senyora Quiteria?

—Ay, no molt be, senyor Pau.

Tinch una tibia perduda
y l'espina'da'm fa mal.

—A xò ho fa el temps

—M'ho figuro.

—Jo també estich aixafat.
El *peroné* se'm belluga
y, no sé de què vindrà,
tinch un cruiximent terrible
que ni'm deixa caminar.
—Això són els corchs.

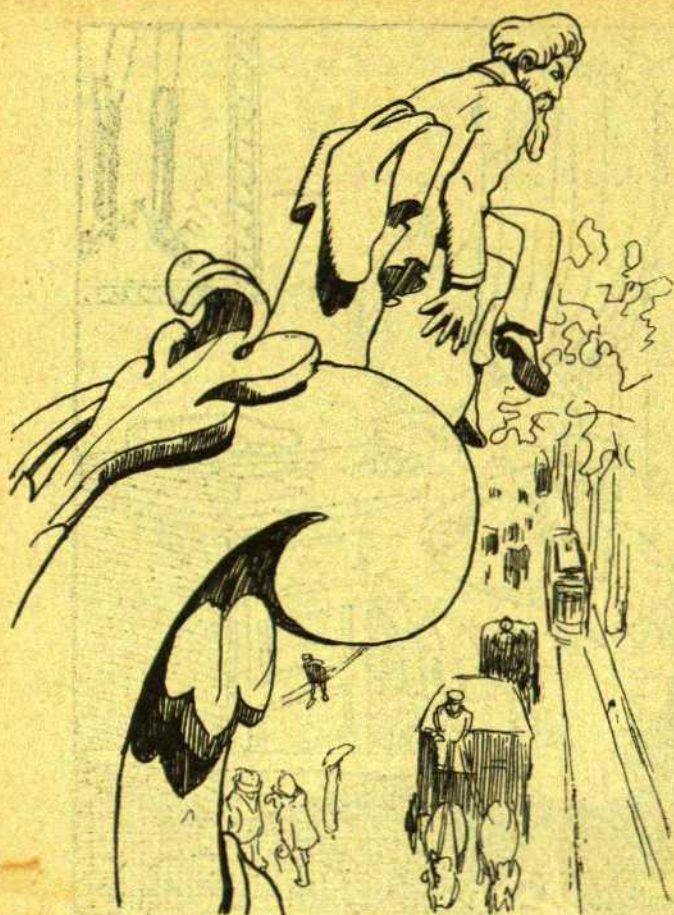
—¡Caramba!

No'n dubti, amich senyor Pau.
Una vehina de ninxo
en va patir l'any passat
y en poch temps, cap a l'ossera
la van haver de tirar.
—La culpa no era pas d'ella
sinó dels encarregats
de cuidar el cementiri;
¡tot sembla que'ls es igual!
Si posessin naftalina
això's podria evitar.

—¡Tanta que'n tenia a casa!

—Oh y en el preu que ara va...

Prò, parlem d'una altra cosa:
¿Ha vist aquell mort tan alt
que feya tant el fatxenda

Pitarra-Sombra.—Mas, tengo mi purgatorio en este mármol mortuario que labraron para mí.

¿quina una que n'hi ha passat?
Li han robat una clavicula
—¿Què'm diu ara?

—La vritat.

—¿Y no se sab qui l'ha presa?
—Eli malicia d'un tal
que reposa en una tomba...
—¿Quin modo de reposar!

—Es un esquelet molt maco que havia estat bastant gras y diuen que'n vida feya l'ofici de *concejal*.

—Ja pot ser; prò de tots modos no se'n pot fer gaire cas perquè tinch una vehina que també va denunciar un robo de dentadura, y després ha resultat que la portava postissa, desde feya bastants anys.
—¿Quina barra!

—Y a propòsit la meua també'm fa mal.
—La seva ¿què?

—¡Home!, la barra
—Això ho deu fer la humitat.
—Me ve de menjar castanyes. Va ser per l'últim Tots Sants que van venir els de casa, com acostumen cada any, a fer una castanyada ab l'excusa de portar una corona molt neuca que ni valia dos rals.
—Ditxosa vostè que encara té algú que no l'ha oblidat.
—¿Y vostè no té familia?
—Tinch un nebot de trenta anys que se'm fa malbé l'herencia, ¡tant que'm costà de guanyar!
—Prò ¿còm?

—¡A La Rabassada!

—¿Ahont es això?
—Es allí dalt pel cantó del Tibidabo.

—¿Vol dir que deixen jugar?
—No's pot dir.

—Però ¿s'hi juga?
—Calli, no ho digui tan alt; que si'ns sentis en Portela...
—¿Que es un viu?

—¡Endevinat!

FLAVIUS

El "Tenorio" polítich

FRAGMENT

ACTO SEGUNDO

ESCENA VI

D.^a ANA-UNIÓN REPUBLICANA Y D. LUIS-JUNOY

D. LUIS-JUNOY ¿Me das, pues, tu asentimiento?
D.^a ANA-UNIÓN. Consiento.
D. LUIS-JUNOY. ¿Complácesme de ese modo?
D.^a ANA-UNIÓN. En todo.
D. LUIS-JUNOY. Yo te velaré hasta el día...
D.^a ANA-UNIÓN. Sí, Mejía.
D. LUIS-JUNOY. Pues ¡vaya una algarabía si Corominas se enteral

D.^a ANA-UNIÓN. Aunque se enfurezca en Pera, consiento en todo, Mejía.

D. LUIS-JUNOY. Lucharemos otra vez.

D.^a ANA-UNIÓN. Sí, ¡pardiez!

D. LUIS-JUNOY. ¿Me serás fiel, Ana?

D.^a ANA-UNIÓN. Sí.

D. LUIS-JUNOY. ¡Pobre Lluhi!

D.^a ANA-UNIÓN. Tu aguantarás firme ¿eh?

D. LUIS-JUNOY. Aguantaré.

D.^a ANA-UNIÓN. A quien quieras votaré.

D. LUIS-JUNOY. Siendo dueño de tu casa ¡venga Perico!

D.^a ANA-UNIÓN. Alguien pasa.

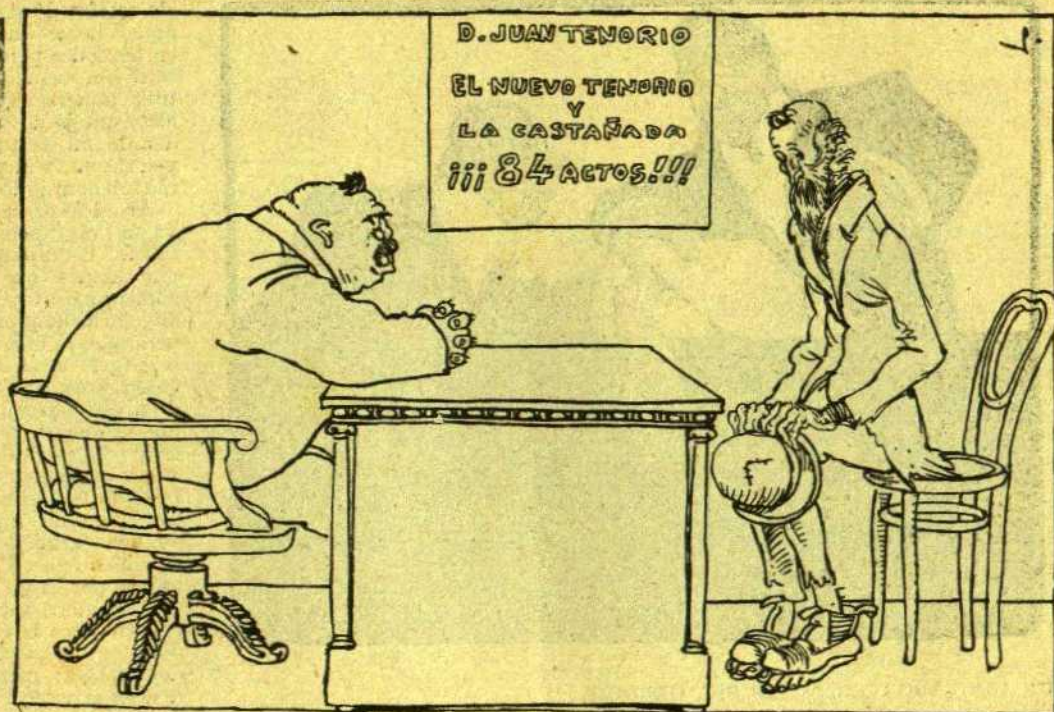
¿Será Lluhi?

D. LUIS-JUNOY. Aguantaré.

ESCENA VII

DON JUAN-PERE Y DON LUIS-JUNOY

D. LUIS-JUNOY. Mas se acercan. ¿Quién va allá?

—Venia a veure si'm vol pera fer de Comendador.

—¿Justament de Comendador?

—Es per allò que li diu el Tenorio: «Esta noche os convido á cenar, Comendador». ¡Fa tant temps que no m'ha convidat ningú!

D. JUAN-PERE. Quien va.
D. LUIS-JUNOY. De quien va así ¿qué se infiere?
D. JUAN-PERE. Que quiere.
D. LUIS-JUNOY. ¿Ser de las burlas el blanco?
D. JUAN-PERE. Un triunfo franco.
D. LUIS-JUNOY. No lo tendrá.
D. JUAN-PERE. ¿Y yo soy manco?
D. LUIS-JUNOY. La Unión será siempre mía.
D. JUAN-PERE. Y ¿quién sois?
D. LUIS-JUNOY. Junoy-Mejía.
D. JUAN-PERE. Quien va quiere un triunfo franco.
D. LUIS-JUNOY. ¿Conoceisime?
D. JUAN-PERE. Sí.
D. LUIS-JUNOY. Y yo á vos.
D. JUAN-PERE. ¡Adiós!
D. LUIS-JUNOY. ¿Y si yo quiero estorballe?
D. JUAN-PERE. ¡Que se calle!
D. LUIS-JUNOY. ¿Y si los dos somos amos?
D. JUAN-PERE. ¡Nos pegamos!
D. LUIS JUNOY. Dos hay no más que podamos mangonear á la vez.
D. JUAN PERE. Lo sé.
D. LUIS-JUNOY. ¿Y en Lluhi?
D. JUAN-PERE. ¡Pardiez!
D. LUIS-JUNOY. ó calláis ó nos pegamos.
D. JUAN-PERE. Como á vos.
D. LUIS-JUNOY. Los dos.
D. JUAN-PERE. El Poble anda mal.
D. JUAN-PERE. Lo sé:
¿y qué?
D. LUIS-JUNOY. Que perderéis.
D. JUAN-PERE. No sabemos.
D. LUIS-JUNOY. ¡Perderemos!
D. JUAN-PERE. La Unión en tumbos tenemos y armaremos un hervido.

D. LUIS-JUNOY. ¡Pobre Unión!
D. JUAN-PERE. La hemos partido.
D. LUIS-JUNOY. Los dos juntos perderemos.

(D. LUIS-JUNOY desenvaina la pluma para confeccionar una *Pequeña tribuna*, mas CIUTTI-C.N.R. que ha bajado con los suyos cautelosamente, le sujeta la mano y le obliga á escribir lo que quiere D. JUAN-PERE).

D. JUAN-PERE. Señor Junoy, vedlo pues.
D. LUIS-JUNOY. Traición es.
D. JUAN-PERE. La pluma...
D. LUIS-JUNOY. ¡Oh!
D. JUAN-PERE. (Le sujetan los brazos). Que vuelva atrás.

Más.
La empresa es, Junoy-Mejía, como mía.
Mandadlo á fuera hasta el día de la elección, no lejano.
Adiós, Junoy, y si gano, traición es, mas como mía.

(Don JUAN-PERE, radiante, marcha á la Redacción del *Poble*, mientras D. LUIS-JUNOY se ve obligado á emprender un viaje al extranjero del cual no puede volver hasta que hayan pasado las elecciones).

Per la parodia,
UN SERVIDOR

UN ADMIRADOR DEL AUTOR DEL TENORIO

—Jo, quan ve aqueixa època, no gatzto may zecant: tot ho aixugo ab zorrilla.

Reflexions d'un ignorant

A pesar de tot lo que's diu, de tot lo que's teni y de tot lo que's fa, hi hà ai món molta més gent bona que no pas dolenta.

Es cert que les presons són plenes, y llevat de raríssims casos, encara que'ls castellans diguin allò de «no están todos los que son, ni son todos los que están», tots hi són per una cosa o altra; però, gracies a Deu, n'hi hà poch. Els catalans també tenim un aforisme pera malfiar-nos de la gent; es aquell que diu que «tothom es honrat, fins al moment en que deixa de serho». Això es tanta veritat com la de que tots som vius, fins al moment en que'ns morim; però jo crech que si penséssim aixís no podríem tenir tractes ab ningú.

Jo que soch un ignorant de solemnitat, a conseqüència de tantes coses com he vist, no he vist may cometre un robo ni un homicidi, mal que fos ab eximent; tant com se roba en els ferro-carrils, y jo que m'he passat en ells gran part de la vida, no sols no he sigut víctima dels amichs de lo d'altri, sinó que no he vist may tampoch ni intents de robos, ni robos, ni escenes de post-robos. En cambi, he presenciat diferents vegades com a espectador, y una vegada com a protagonista, el fet d'objectes abandonats en el tren, que han sigut retornats lliures de gastos, d'un cap de linia a l'altre, al seu propietari.

Això fa que en la meua supina ignorancia senti una certa y despectiva llàstima per aqueixa mena de gent que viatgen sense badar. Els pobres no saben lo que es fruir de la tranquil·litat del viatjar, els pobres no tenen ni indicis del benestar que s'experimenta al entrar en un vagó pensant: «desde aquest moment jo, deixo de ser jo; jo, són el maquinista y el fogoner, el quefe de tren y els mossos,

els quefes d'estació y aquell home que pica en les rodes pera veure si són esquerdades; tota aqueixa gent y altre que jo no sé, cuiden de mi, se preocupen de mi, y'm portaran allí hont jo desitjo».

Ab el ferro-carril hi va un vagó pera portarme l'equipatge, y uns homes que se'n cuiden; a dintre el meu vagó hi hà un prestatge pera que jo hi posi els bagatges manuals; aquest prestatge té un desnivell a posta pera que lo que s'hi posi no caigui. Jo puch dormir anant en el tren, mentre els empleats vetllen per mi; fins hi va forsa armada pera defensarme a mi; ¿què més se pot exigir? Tot està calculat, tot està previst pera la comoditat y la seguretat del viatger; ¿per què donchs el viatger s'ha de preocupar y molestar-se y violentar-se? Podrà més un home tot sol, un miser viatger, que lo que pot una gran

empresa qual interès es servir comodament y ab seguretat.

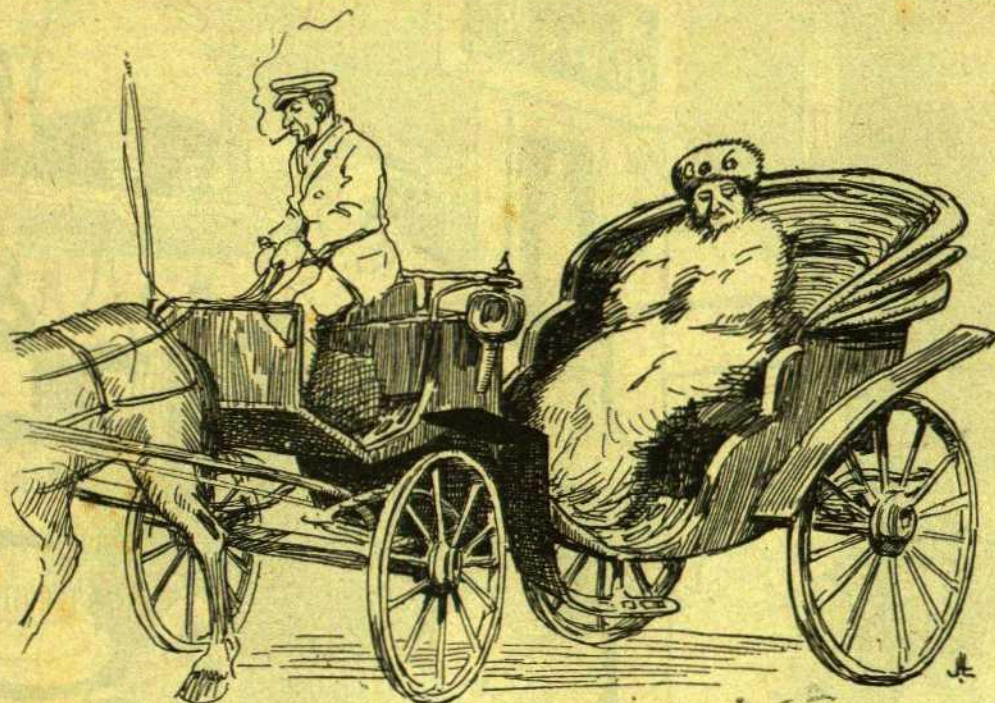
Es cert que, apesar d'aquestes prevencions, succeixen coses; però aquesta reflexió tampoch torba la meua tranquil·litat. ¿Es que hem d'estar tota la vida patint perque un dia un d'aquets pochos homes dolents que hi hà al món ens fassi algún mal? ¿No val més permetre que'l sufrim una vegada a cambi de la tranquil·litat de sempre?

Si fos veritat aquesta teoria del no badar, del conrear la por, del preparar y exercir la defensa personal, jo preferiria ser home dolent a home bo, car aixís viuria tranquil; sempre hauríem d'anar artillats, blindats y acorassats; a dintre casa hauríem d'estarhi perapetats com en un castell; a la nit no podríem dormir més que ab un ull y davant del vehí, del amich, del company, no hi hauríem de veure més que a l'home que pot en aquells moments deixar de ser honrat pera no serho.

Si haguéssim de pensar aixís foren inútils els panys més perfeccionats pera les nostres portes, car el manyà que'ls fes podria ferse una clau pera ell; foren inútils les caixes de ferro y tots els secrets imaginables, car el secret y la caixa ho donen fet els fabricants; foren inútils els vigilants y serenos, els mossos d'esquadra y la guardia civil, la policia y els soldats, car tots en un moment poden tornar-se deshonrats y dolents y ser uns enemics nostres armats per nosaltres mateixos.

Per tots aquets motius, jo, el més ignorant dels homes, visch tranquil y reposat; en primer terme, perque de tantes coses com se contenen, may me n'ha succeït cap a mi; y segonament, perque si un dia'm passa quelcom d'aquesta mena, faré una resta entre'l perjudici d'allavors y el benefici de la tranquil·litat de sempre, y encara que'm deixin sense camisa hi sortiré guanyant.

NOTA: He sigut advertit de lo lleig que fa l'exposició d'unes

*La dona de les pells-D. Gonzalo—*Que un tipo como yo tenga de pasear así y se avenga con semejante papell

reflexions tan personals com aquestes sense anar firmades

Si la meua ignorancia no fos tan gran, jo hauria arribat a capir la necessitat de la firma. En la meua felis condició, no la capeixo, y pera això no l'hi poso. De totes maneres, no són tan personals aqueixes reflexions que no se les hagin pogut fer molta gent que, a ben segur, no són de bon tros tan ignorants com jo.

"Riña de Gallos" o "entre bobos anda el juego"

No s'extranyi que'l títol se'ns hagi acudit en castellà, ja que's tracta dels *jóvenes* de l'esquerra catalana.

En altre lloch donem la trista nova d'haverse tingut d'encarregar de l'explotació de *Papitu* el pobre impressor que'l feya.

Donchs, en vista de l'èxit, uns noys repudiants de *Papitu* han tingut la pensada de fer un altre periòdich, que, segons els futurs fundadors, ha d'ésser polítich y humorístich ab el fi de ferne un instrument formidable (¿què tal?) de combat, etc.

Abans de pensar en els detalls minuciosos, els *jóvenes* esquerrans han redactat una circular, de

la qual ne reproduim ab gust el següent paragraf:

«En conseqüència, hem pensat dirigiunos á tots els amichs polítichs demanant l'apoy més entusiasta en aquesta obra. Hem fet accions de cinquanta pessetes pera reunir el capital necessari. (Estàn en el perfecte dret de reunió). Esperem que vostè voldrà col·laborar en aquesta empresa patriòtica y lliberal, suscribintse per una o més (ja es demanar) pera'l pagament de les quals li donaran les més grans facilitats.

(Oh ja, ja! Pera'l cobrament es per lo que no les podran donar).

No dubtant que serà simpática la nostra idea y voldrà acceptar lo que li proposem, ens repetim afins, amichs y companys.»

Darrera d'aquesta coma per ara no segueix res més. L'idea dels *jóvenes* era fer firmar aquesta circular als senyors Lluhi y Gubern, però aquets, escamats, han trobat poch humorística la circular y sembla que no estàn per posar firmes.

Mentres busquen un o dos mansos que s'hi avinquin, els *jóvenes* se reuneixen pera buscar títol.

Un n'havien trobat que'ls agradava molt per lo sonor, però dona la casualitat de que ja's publica un periòdich que'l porta. Aquet es ¡CU - CUT! Ja en aquest punt varen anar buscant noms de auell, obtenint els majors sufragis el títol de «El Gall».

Pera arribar a n'aquest acort se varen barallar com a galls.

Ara que ja tenen el títol, els hi falten no més els quartos y les firmes pera demanar-los.

En Peret Corominas, creu que no'n trobaràn, per accions que fassin. Hi hà precedents. Ell tampoch

—¡Cielos! la menta me falta.
L'aprenent.—Me sembla que se'n ha adonat.

ne troba y això que es un economista de talla.

Entre'ls joves del gall, hi regna una unitat y una harmonia de parers comparable a la del P. U. F. Si han de triar paper, hi hà tants caps com opinions. Respecte si *El Gall* ha d'ésser brut o no, tampoch estàn d'acort.

La temptativa del *Papitu* els té escamats. Però no fentlo brut no sabràn què posarhi. Això'ls dona per rumiar.

Finalment, hi hà partidaris de que *El Gall* comenci a sortir passades les eleccions, però els més volen que surti ara, a fi de fer esquitxar diners als candidats esquerrans abans de la desilusió.

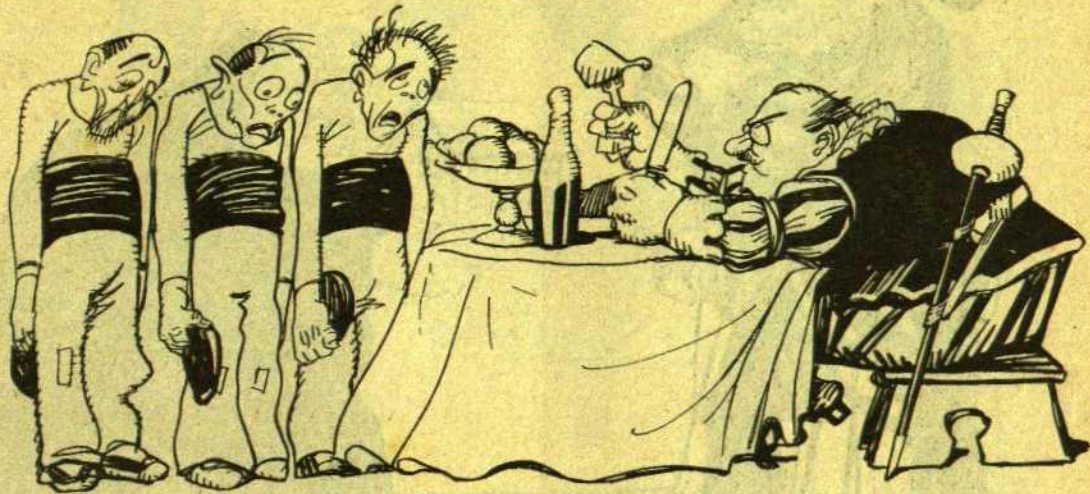
Nosaltres esperem ab impaciencia l'aparició d'aquets humoristes que comensen fent broma emitint accions de 50 pessetes.

Que la cosa es graciosa, no's pot negar.

Si hi haguessin esquerrans disposats a deixar-se plomar 50 pessetes, el rètol d'*El Poble* no faria la llàstima que fa.

Desitgem als futurs fundadors d'*El Gall*, que trobin aviat aquets senyors, o més ben dit aquets quartos, y que cuitin a posar les firmes en l'anònima circular que hem rebut anònimament.

J. POLLET

Tenorio-Lerroux.—Lo que justicias ni obispos no pudieron de mi hacer con cárceles y sermones, lo pudo su candidez.

Nyigo - Nyigo

Hi hà hagut un temps en que en Xim-Xim a Monvert hi anava a enfortir-se de cos. Aquest any, havia intentat fer més. Tot ell, si no ho saben, es home inquiet, malgrat el seu posat calmos. No fent traició al seu amor per les questions nyigonyiguesques, s'havia conjuminat un *quarteto*, dirigit pel seu amic el violencelista Tortdecòs y volia fer executar, ab elements molt heterogenis, *nada menos* que'l *Don Joan* de Mozart, per les actuals festes de Tots Sants, a fi de fer canviar de gust als camperols d'aquells indrets, acostumats al *Don Juan* den Zorrilla. Mes l'home proposa y la fatalitat disposa. Afegiríne que'l mateix Xim-Xim, devia cantar tot el paper de Don Joan y, prenentho en serio, ja tenia preparat aquell immens paper o llista de conquestes pera fer més *oro*.

Fan el primer ensaig; s'adona de que la seva estatura no correspondria massa a l'aire conqueridor d'hèroe representat; se fa posar uns talons altíssims a les sabates y al primer passeig que dona per l'arcoba-escenari tot fent veu, pert l'equilibri y cau tot ell y ¡ay què tinch! ¡ay què tinch! l'han de plegar, perque la torta de peu es tan forta, que ha hagut d'anar ab rodes un grapat de temps.

¡Fort! vaig dirli, al veurel d'aquella manera, perque no'm cansaré may de repetirvos que la música serà la vostra ruina, ja que constitueix en vos una borratxera molt pitjor que la del vi.

De resultes dels *caras fugits*, en Xim-Xim no ha pogut sentir la Banda Municipal de Madrid que ha donat concerts en distints indrets de casa nostra. Es una excelent banda; no té tanta pastositat en els conjunts com els que treya la nostra Municipal abans de *desferia* els regidors lerrouxistes. Lo realment notable es el seu director Sr. Villa que, malgrat la seva poca estatura, fa ús d'unes partitures tan colossals, que qualsevol diria que les ha de mirar pel ull de la panxa. També el pianista Ribó (Alexandre), ha hagut de prescindir dels elogis den Xim-Xim, que li endressem pels seus dos concerts en el «Orfeo», aixís com al mestre Gubern y «Orfeo Barcelonès», que's recordaren de celebrar el centenari del gran Listz en la Sala del Palau de Belles Arts.

No podem passar sense dir quelcom del home-natge que la ciutat de Tortosa dedica al seu fill il·lustre, el gran músich y musicòlech Pedrell (don Felip), que ha lograt reunir en dita ciutat un grapat de personalitats del intelectualisme y als que fóra d'ell, espiritualment hi han estat també units pel mateix sentiment de justícia.

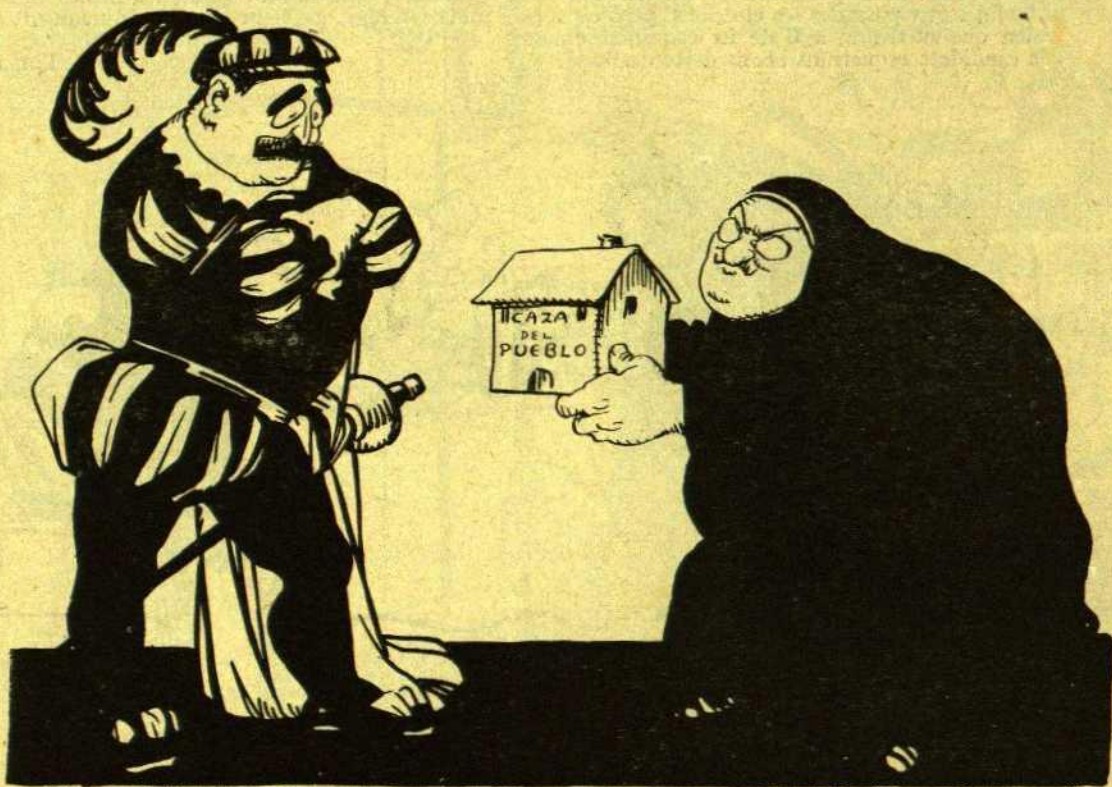
Entre'l número de festes no hi hà faltat, com era

de rahó, la part musical, ab la tría de lo bo den Pedrell y que s'ha confiat a la direcció den Joseph Cumellas y Ribó y per audició telepàtica he sabut que va anar tan be.

Ja que d'homenatges tractem, bo es recordar el dedicat fa poch al mestre Morera pels seus amichs que, malgrat la seva versalitat d'idees y sentiments,

no pot passarse gaire temps sense recordarse de les coses de casa. Vingué de Buenos Aires a Barcelona, perque trobà invadida la seva casa de pols y llagosta, ab dós elements de gran molestia pels moradors d'aquella americana ciutat.

PEGA GREGA

TENORIO-CANALEJAS—BRÍGIDA-LERROUX

—¿La has preparado?
—Vaya y os la he convencido
con tal maña y de manera,

que irá como una cordera
tras vos.

—¿Tan fácil te ha sido?

Al Principal han estrenat la comedia en tres actes «La Barcelonina», ORIGINAL, (ho poso en lletres grosses per lo extraordinari del cas tractanse d'aquell teatre) dels senyors Campmany y Giralt.

Durant els dies que fa que l'obra es al cartell no he tingut els cèntims necessaris per anarla a veure, per lo qual me veig en el cas de no donarlos la meua opinió. Ab tot, persona que pot saberho m'ha divulgat que es una cosa molt enrahonada. Per tot lo qual, y tenint en compte que's tracta d'una obra de la terra, es de suposar que'l Sr. Franqueza la treurà aviat

de's cartells. No serà la primera vegada que succeeix una cosa semblant. Ni la darrera.

La companyia Larra-La Riva, al Eldorado, ha estrenat «Nuestro compañero en la prensa», den Sinesio Delgado. Aquet senyor es l'autor del *himno a la bandera*: ja està dit tot. Però, cavallers, la companyia posa tanta fe en interpretar la comedia, que un hom s'hi diverteix encara que no vulgui. Y això que en Larra, ab tot y ser el director, hi fa un paper que aquí qualsevol comediant l'hauria tornat. Perque jo no sé què ho fa que certs comediant desseguida tornen els papers. En cambi, els Larras a Castella y els Srs. Solers a Catalunya diu que no'n tornen may cap. Y es que quan se té talent, no cal amoinarse per la curtedat de la lletra.

El cas den Larra y de la seva companyia ha de servir d'exemple a la nostra gent de teatre, sobretot ara que sembla que va de bo l'ensaiig de temporada del Sindicat d'autors, pera lo qual se compta ja ab 30.000 pessetes del Municipi y la malicia den Franqueza, que havia fet tots els possibles per copsarne alguna.

VIROLIT

TENORIO COROMINAS—MEJÍA-LLUHÍ

—Los dos no cabemos
en la izquierda.

MOSSEGADAS

PER somia-truites els d'*El Poble*. A fi d'engrescar als electors, no's paren en barres y les claven pel descosit.

Les dretes no van enlloch, y els lerrouxistes encara menys.

Vegin sinó lo que diu *El Poble Català*:

«La descomposició del lerrouxisme es tan gran, que tindrà un fracàs enorme en les eleccions pròximes y haurà d'ésser recullit de'n terra ab una pala».

Desgraciadament, no trigarem gaire a vènerho.

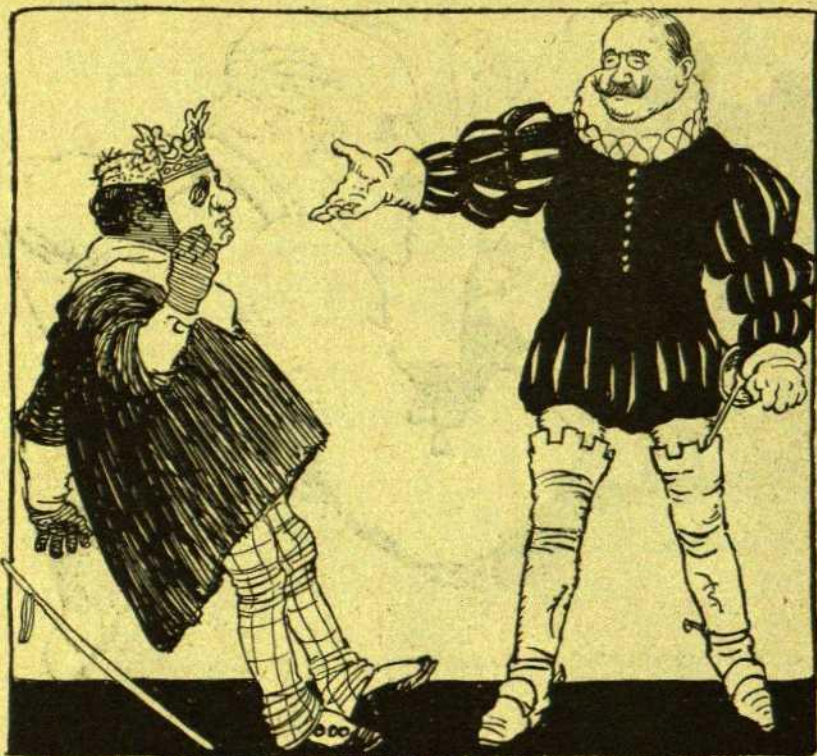
E meu amich esquerrà que m'ha portat aquet retallet, ha afegit ab un cert tò de disgust.

Aquets d'*El Poble* també's creuen que tracten ab xinos.

O això, o redacten el seu diari en el *Palacio de la Ilusión*.

ELS senyors Esteve y C.^a han inaugurat un nou establiment en un dels locals més esplèndits de Barcelona; al passeig de Gracia, xanfrà Corts Catalanes, ahant hi havia'l Torino, y han fet una superba y delicada instal·lació de les que més honoren a la nostra ciutat valenta y esforçada en no deixar-se abatre.

Es una mena de trieu y remenèu aristocràtic. Desde els preus més infims als més respectables, aquells que's fan dir *sí, senyor*, de tot hi hà en el seu establiment, però tot de un bon gust insuperable.

D. Juan - Carles de Fortuny a D. Gonzalo - Marqués

Ya sé bastante quien eres,
y por ello soy capaz
de arrancarte el antifaz
con el alma que tuvieres.

El caudillo, quan parlava de portar gent honrada al municipi, no ho deya de broma.

La prova està en que, segons un diari local, en Lerroux ha demanat els antecedents penals de dos dels seus correligionaris que havien de figurar en la candidatura, havent resultat que l'un havia estat processat per estafa y l'altre per l'estil.

Si l'home mira tan prim,
en la Casa s'assegura
que no podrà combinar
ni mitja candidatura.

Se parla ab insistència d'un pacte electoral entre en Lerroux y'l Govern.

En Portela, preguntat pels periodistes, ha dit ab un candor angelical, que de lo que fa'l Govern de Madrid ell no'n sab res.

¡Ja es dir per un governador!

PERQUE en Junoy y en Corominas estàn renyits, aquets dos senyors ens ho fan saber publicant articles en els seus respectius diaris. No n'hem volgut dir res fins ara, perque no'ns agrada la gent que's donen tanta importància.

En Peret ne pren peu pera explicar qui es ell, tot dient que ell no vol parlar d'ell, però quasi tot resulta d'ell.

Y si avuy ens hem decidit a parlarne es perque'ns ha fet

gracia una nota que publica la revista catalanista *Renaixement* y que reproduïm sencera:

«De la carta oberta que en Pere Corominas adreçà a don Emili Junoy:

Si pogués creure en Deu...

Y al acabament:

Adeussiau.

¡Vàlgans Deu!

Si nosaltres poguéssim creure ab en Pere, ens hi mirariem més y diriem: ¡Vaja, Peressiau!

AQUELL sabiendo que fa els «Ecos» d'El Poble, ens surt ab aquesta notícia:

«En Maseras acaba d'editar un llibre en francès, que ja no ha estat traduït per ell mateix com el publicat per ell en les «Mille nouvelles», sinó essent originalment en francès. Se titula «Contes fatídics». Contes extranyos, torturats, emocionals, hont l'imaginació den Maseras se bada com una floc de rars perfums».

Ens ne vàrem alegrar, però no ho vàrem creure. En Maseras fa dos o tres anys que es a Fransa y ni en dos ni en vint anys, un català podrà may fer un llibre literari original en francès.

El mateix Maseras ha cuitat a rectificar. Hi hà bombos que posen en ridícol.

«El meu llibre «Contes fatídics» no està escrit en francès, ni se n'ha fet cap edició francesa. Les narracions que en el hi aplego han sigut escrites en català y no ha vist encara la llum, car s'està imprimint a «L'Avenç».

En resum, el tal llibre no s'ha escrit en francès, ni s'ha publicat en català. ¿Còm sab el sabiendo que'ls contes són extranyos, torturats, emocionals, etc.?

¡Ja ho hem dit que als lectors d'El Poble els prenen per xinos!

Un lector ens ha enviat cinch pessetes pera «els bons y veritables pobres» que hem repartit de conformitat ab els seus desitjos.

El caritatiu lector amaga el seu nom ab aquest enigmàtic pseudònim: «Un que desitja—si convé—particular justícia en un assumpte públic».

En nom dels pobres donem al nostre lector penyora del nostre major agraiment.

Els esquerrans esperen una votació molt nodrida a Sant Andreu.

Els electors d'allí encara recorden el gran tour de força que varen fer en les altres eleccions votant a n'en Pere Corominas, el qual al cap de vuit dies els va deixar pera poder ser diputat

Com que no pot creure en Deu,
segons ell mateix ha dit,
tampoch cregué en Sant Andreu,
prò, en cambi, cregué en Madrid.

En Carles de Fortuny, un dels catalans més catalans de la noblesa catalana, ha denunciat l'actitut reprovable d'un noble, el menys noble de la noblesa catalana.

Com que aquell tipu té molts amichs a Madrid, podria ésser que'l clam delsenyor Fortuny no sigués escoltat, en qual cas, aquet y'l seu noble pare se donarien de baixa del cos de la noblesa catalana.

Si aquet cas arribés, ja pot comptar el senyor Fortuny que'ls que quedarien de baixa serien els altres.

No hi han valgut prechs, ni rahons. L'Ildefons Suñol s'ha negat a donar el seu nom pera figurar en la candidatura de l'Esquerra.

Malgrat totes les nostres critiques, no hem negat may que en Suñol es sempre calalanista.

La prova...

Ja tenim altre cop la llegenda dels torments a l'ordre del dia. La premsa republicana hi fa el caldo gros, y'l telègraf anuncia per Europa que a Espanya l'Inquisició regna en tot el seu esplendor.

El desitg d'alarmar al poble y de ferlo saltar per la fibra més sensible, se posa de manifest en la forma que tracta aquest assumpte *El Liberal*.

Baix el doble títol de caràcters enormes que diu: «Graves denuncias.—La Inquisición en Valencia», publica un article en el que, no sols no s'afirma la veracitat dels torments, sinó que's diu:

«Sabemos lo que sucederá en este caso, enteramente igual á otros anteriores, y, por desdicha, harto frecuentes. Una parte de la opinión calificará de invención de los presos y de sus abogados el contenido de la denuncia; la otra parte, la aceptará de plano y á cierra ojos. Y como no alegarán pruebas suficientes los unos ni los otros, vendremos á parar en que sean jueces extraños, cual aconteció en lo de Montjuich, de Alcalá del Valle y de Barcelona, los que den sentencia definitiva».

Si aquest es el criteri del diari, trobem que's podia estalviar el títol que prejudja la qüestió.

Perque si *El Liberal* ja sab al que ningú pot alegar proves suficients, per què declarar en lletres grosses que l'inquisició es a Valencia?

Pels cinch cèntims.

Y respecte a l'Azzat y en

Barral no s'ha de dir més que la denuncia coincideix ab el període electoral.

El Poble Català, també hi diu la seva (no faltava més!) encapsalant el seu article ab el títol de «En el país de la Inquisició».

El Poble les emprèn contra els diaris conservadors perque, després d'escoltar les declaracions del president del Consell y les del Capità General de Valencia, declaren ésser falses les alarmes.

El diari esquerrà no creu en les versions oficials. Ell vol que pugui anar tothom a la presó, periodistes, metges, diputats, etc., sense pensar que, per lo mateix que ell no creu en la versió oficial, la gent seria pot deixar de creure en la que'ns portarien diputats com l'Azzati y periodistes com tants ne coneixem.

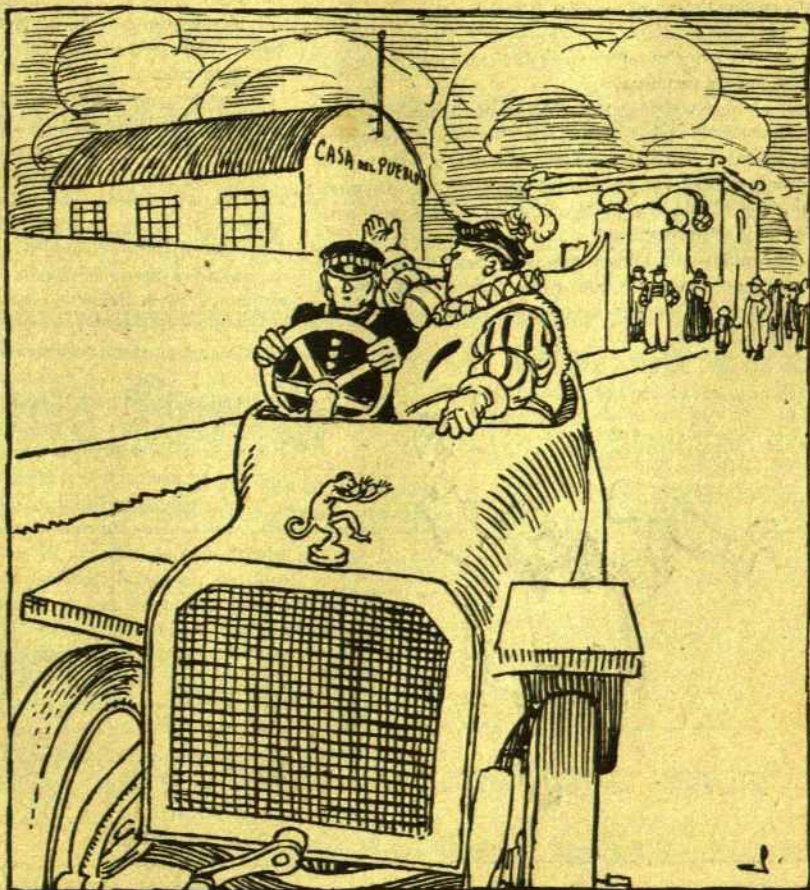
Lo millor seria que lo de Cullera no hagués passat.

Perogrullada, sí, però ab un gran fons de rahó.

L'impressor que imprimeix el sicalíptich esquerrà *Papitu* s'ha tingut de quedar aquet períodich perque'ls seus ex-amos no podien sortime.

La dotzena d'estudiants que'l compraven no arribaven a pagar ni la tinta.

Sembla que'l nou propietari apretarà un xich més la nota bruta per veure si la venda s'anima.

Escultor-Lerroux.—El que forma y ser ós dió
va ya á perders de vista,
harto de hacer de anarquista
y de tanto cigaló.

Ja veu que no'ns dolen prendes pera ferli la propaganda. Sempre es ben vist enviar, en aquets dies, una corona als morts.

¡Cu-Cut! pel món

Un negoci macàbrich

Precisament avuy el telègraf ens porta la sensacional notícia d'haver sigut empresonat Mr. John Wotto, de la Casa Wotto Father and sons, molt coneguda y respectada fins ara a Sant Francisco de California.

L'especialitat que tant ha contribuït al gran crèdit d'aquesta rahó social era la fabricació de botons de calsetets d'òs pur.

Segons estadístiques precises, l'exportació anyal d'aquesta casa pujava a més d'un milió y mitg de dollars.

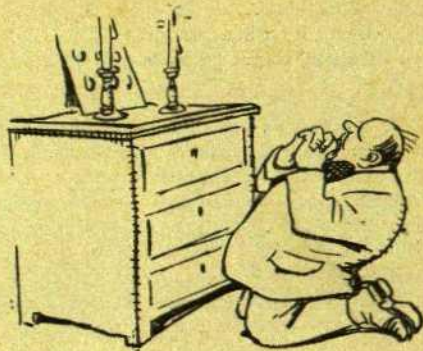
L'empresonament sobtat del cap principal d'aquesta casa ha causat en els Estats Units una fonda estupefacció, donchs Mr. Wotto era un perfecte *gentleman*.

Les circumstancies curiosíssimes d'aquet fet impensat me mouen a donarne compte als meus lectors, sobre tot, en aquesta data en que l'element macàbrich està de rigorosa actualitat.

Perque'l fet a que'm refereixo es de lo més macàbrich que vostès se puguin imaginar.

Anem als antecedents: Mr. Wotto, era dependent d'un gran magatzem de merceria de Sant Francisco. Guanyava un sou migrat, y la ballava magre. Com que la base principal de tota sapiència es la gana, el dependent Wotto menjava poch, però rumiava molt, a fi de trobar un medi pera fer ràpida y sòlida fortuna.

Un dia, enfilat dalt d'una escala pera abastar unes capses de botons, en el magatzem, com que sempre estava rumiant medis de ferse rich, va distreure; un peu li rellicà y se n'anà daltabaix de l'escala.

Una tremenda fractura a la cama dreta va ser el resultat d'aquell desgraciat accident.

Per compte de l'amo, se li va fer l'amputació de la cama, y un cop llesta l'operació, el doctor li entregà la cama tallada y'l despedí. Coixejant, ab la cama dessota el bras, se n'anà a casa seva.

—¿Què'n faig ara d'aquet trasto?—va exclamar contemplant aquell fragment de la seva humanitat individual.

Calculà que si tenia d'enterrarla, l'enterrament li costaria una pila de dollars y ell no estava pera gastos extraordinaris: bagul, cotxe fúnebre, corones, clero evangèlich etc., etc.

L'idea sublim no trigà a acudir-se-li. La cama tenia òs; els botons d'òs se fan d'òs. D'òs ja ho tenia pensat: extreuria l'òs de la cama y...

Dotze dotzenes de cartes de botons de calsetets li varen sortir de la seva cama. Mr. Wotto se senti enorgullit de la seva ossada y vengué a bon preu. Ab el producte que'n va treure va posar fàbrica de botons, després d'haver fet un contracte ab el metge que l'havia operat, el qual, per una quantitat irrisoria, li proporcionava les primeres matèries.

La prosperitat de la casa Wotto no trigà a iniciar-se. L'ex-dependent de merceria se casà ab una senyoreta a la que un automòvil havia trencat abdues cames. Dues cames representaven un dot no despreciable pera Mr. Wotto. Varen tenir fills y varen viure molt felissos. Entretant, el negoci s'engrandeix y l'operador no abastava a proporcionar tot el material necessari pera la gran producció de la casa.

Fou precis posarse d'acort ab els enterraments del cementiri de Sant Francisco, els quals per un dollar donaven una dotzena de morts en bon estat.

Les operacions se feyen de nit y secretament, però la policia yanqui no bada, com alguna que'n coneix, y haventse adonat el quife superior de policia que'ls botons dels seus calsetets tenien una extremada blancura, va obrir una enquesta que donà per resultat la detenció immediata de Mr. Wotto.

L'escàndol que això ha promogut als Estats Units ha sigut d'aquells tan extraordinaris.

Cada dia es una carreta feta de gent que van al cementiri a enterrar els botons dels seus respectius calsetets, moguts per un respecte vers les despulles humanes de que están formats.

X

ESTABLIMENT TIPOGRÀFICH DE MARIÁN GALVE, Carme, 16.—Telefon, 2590

¡CU-CUT!

PERIÒDIC SATÍRIC DE GRESCA AB NINOTS. Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4
PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Trinestre Barcelona, 1'60 pes.; a fóra, 2 pes.; estranger, 2'60 franch

Ultratumba 2 Novembre
1911.

Les Baguinas, Cornet

Molt bon dia! May hauria a
cregut que el meu descobriment
pogues servir per ajudar a una
d'au fana extraordinaria com en
les reproduccions dels gravats de
can de vntes
Seny Jutemberg

Mallorca, 192; Telefon, 7452.—També's reben encàrrechs: Cardenal Casañas, número 4

El Suplement d'EN PATUFET continúa publicant l'interessant novela d'aventures

En Bolavà, detective

den JOSEPH M.ª FOLCH Y TORRES ab ilus'racions den JUNCEDA

Les inconcebibles proeses d'En Bolavà, Detective, deixen enrrera a les den Sherlock Holmes,
y són més divertides, més interessants, més còmiques y més barates.

Emulsió Vergés

Millor que les estrangeres.

AIGUA DE ST. HILARI

No patirén dels ronyons,
del fetge, ni pàhido;
viurén sempre sans y bons
si en totes les ocasions,
y al menjar, fen ús diari
de l'Aigua de Sant Hilari.

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense anti-pi-
rina prenent Jaquesurine Golobart
1 pta. caps. Demanis a totes les far-
macies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA ESCANA
uséu el TROPHOGENO FONT.

Emulsió Nadal

CAP ALTRE conté 80 per 100 oli ba-
callà primera tot assimilable. Recons-
tituent. Oli sols indisposa y pert per
vies intestinals. Medalla d'or.

Postals de moltes menes

LLIBRERIA BAGUÑA.—Cardenal Casañas, 4.—Barcelona

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balmes, 62 BARCELONA

MIGUEL HORTA FÀBRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 8 (prop del carrer Avinyó). — BARCELONA

Hospital, 126

XACOLATA PADROSA

Carrer Sta. Agna, 35

Tenorio-Lluhi.—Mas... sombra, delirio fué.
Yo en mi mente lo forjé;
la imaginación le dió

la forma en que se mostró,
y, ciego, vine á creer
en la realidad de un ser
que mi mente fabricó.